

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΔ'.

ΤΑ ΕΠΙ ΓΗΣ ΟΝΤΑ.

Ἡ ζωὴ ἤρξατο ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἀπλῆς συνθέσεως τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος μετὰ τοῦ ὕδρογόνου, τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἀζώτου. Οἱ πρῶτοι ὄργανισμοὶ ὑπῆρξαν ἀπλᾶ τινὰ λευκωματσοειδῆ συμφορήματα.

Ἐκ τῆς παλαιοντολογίας ἐξάγεται ὅτι τὰ φυτικά καὶ ζωϊκὰ εἶδη, βραδέως καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐσχηματίσθησαν, χωροῦντα ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ πρὸς τὸ σύνθετον. Τὰ πρῶτα φυτὰ ἦσαν φύκη, μύκητες, λειχήνες, βρύα καὶ τὰ τοιαῦτα, μήτε φύλλα ἔχοντα, μήτε ἄνθη ἢ καρποὺς παράγοντα.

Τὰ πρῶτα ζῶα ἦσαν ζωόφυτα, σπύργοι, σκώληκες, ἐγγυματικά τινὰ ζῶα φῖα, ἀνευ ὀράσεως, ὀσφρήσεως, καρδίας, στομάχου, καὶ ὀργάνων· ἢ στοιχειωδέστερα δ' ἀρχὴ τῶν πρῶτων τούτων ὀργανισμῶν φαίνεται οὕτα μικρόν τι γλοιῶδες σφαιρίδιον, ἢ κυψέλη.

Ἐξετάζοντες τὰ ἐπὶ τῶν κατωτέρων βαθμίδων τῆς ὀντολογικῆς κλίμακος τεταγμένα φυτὰ καὶ ζῶα, παρατηροῦμεν

ταῦτα, μόλις διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἐπικυροῖ σήμερον τὴν πρόγνωσιν τοῦ Γαίτου, γνωματεύσαντος ὅτι τὰ ἐπὶ γῆς ὄντα, κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένα πρὸς ἀλλήλα, καὶ ἐν συγγενικῇ καταστάσει διατελοῦντα, καθ' ἣν μόλις τὰ μὲν διέφερον τῶν δέ, βαθμηδὸν κατέστησαν φυτὰ καὶ ζῶα, τελειοποιούμενα δὲ κατὰ δύο διαφόρους διευθύνσεις, ἀπέληξαν, τὰ μὲν εἰς τὸ μακρόβιον καὶ ἀμετακίνητον δένδρον, τὰ δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐκπροσωποῦντα τὸν ἀνώτατον βαθμὸν εὐκίνησιος καὶ ἐλευθερίας.

Ἰχθεῖς, ἀμφίβια, ἐρπίτια, μαστοφόρα, τετράποδα, τετράχειρα, δίχειρα, γέννη, εἶδη, οἰχογένεια, ἐν τῇ γῆνιψ ἱστορίᾳ, εἰσὶ βαθμιαία καὶ διαδοχικὴ ἐκτύλιξις ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδίου. Πᾶσα ποικιλία, εἶναι εἶδος ἀρχόμενον, παγιούμενον βαθμηδόν, καὶ ἀναπτυσσόμενον διὰ τοῦ φυσικοῦ ἀποτελέσματος, τῆς ἐνεργείας τῶν ὀργάνων.

Ἐν ἀρχῇ τῆς κυοφορίας, αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ἔτι καὶ σήμερον, ὡς πᾶν ἄλλο ζῶον, ἀπλοῦν εἶναι ὠάριον ἢ

μικρόν κυψέλιον. Ἡ ἀνθρώπινος αὐτῆ κυψέλη οὐσιωδῶς ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἄλλων μαστοφόρων, οὐ μόνον κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν οὐστάσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάμετρον αὐτῆς, οὖσαν περίπου τὸ 1(13 τοῦ χιλιοστομέτρου, ὁρατὴν δὲ τυγχάνουσιν δι' ἀόπτου ὀφθαλμοῦ.

Κατ' ἀρχὰς ἡ κυψέλη αὐτῆ πολλαπλασιάζεται ἀφ' ἑαυτῆς, σφαῖρα καθισταμένη, μῶρον παρεμφερῆς. Αἱ κυψέλαι αὐταὶ εἰσι το ὕλικόν τῆς κατασκευῆς, τὸ χρησιμεῖον πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ νεαροῦ ζώου.

Πᾶς τις ἐξ ἡμῶν ὑπῆρξεν ἐν τῶν σφαιριδίων τούτων, τυγχαιμένων ἐκ μικρῶν διαφανῶν κυψελῶν.

Ἐν τῷ πρώτῳ σταδίῳ, ἀπολύτως ἀδύνατον καθίσταται τὸ διακρίνειν τὸ ἀνθρώπινον ἔμβρυον ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων μαστοφόρων, τῶν πτηνῶν, καὶ τῶν ἑρπετῶν.

Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς κυοφορίας, διέρχεται διαδοχικῶς διὰ τῶν σχηματισμῶν τῶν κυριωδεστέρων ζωτικῶν εἰδῶν, τῶν ἐτι καὶ σήμερον ὑπαρχόντων. Προκαταρκτικαί τινες φάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σχηματισμοῦ, ἀπολύτως ἀναλογοῦσι πρὸς σχηματισμούς τινας, δια βίου ὑφισταμένους, παρὰ τοῖς κατωτέροις ἰχθύσιν. Ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ, ἰχθυοειδῆς κατ' ἀρχὰς, καθίσταται ἀμφίβιος, πολλῶν δε βραδύτερον ἀναφαίνονται τὰ παρὰ τοῖ μαστοφόροις ἰδιάζοντα χαρακτηριστικά. Πλήρης ἐστὶν ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῆς ἐν τῇ κυοφορίᾳ ἐκτυλίσεως τοῦ ἀτόμου, καὶ τῆς παλαιοντολογικῆς ἐξελί-

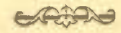
ξεως τοῦ εἶδους, πρὸς ὃ τοῦτο ἀνήκει. Τὸ λίαν δ' ἀξιοσημείωτον γεγονός τοῦτο, δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως, ἢ διὰ τῆς συνδεδυασμένης ἐνεργείας τῶν νόμων τῆς διαδοχῆς καὶ τῆς προσαρμογῆς. Διερχόμενον οὕτω σειρὰν μεταβατικῶν σχηματισμῶν, πᾶν ζῶον, πᾶν φυτὸν, ὑποτυποῖ ἐν τυχία καὶ διαδοχικῇ ἐκτυλίσει, ὑπὸ γενικῶς χαρακτῆρας, τὴν μακρὰν καὶ βραδείαν ἐξελικτικὴν σειρὰν σχηματισμοῦ, δι' ὧν οἱ πρόγονοι αὐτοῦ διήλθον, ἀπὸ τῶν μᾶλλον ἀπρηχαιωμένων χρόνων.

Ἡ ἀνθρώπινος γεννεαλογία, καταδεικνυομένη ἐκ πάντων τούτου, ἐτι σαφέστερον ἀποκαλύπτεται διὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σώματος ἡμῶν ἐναπολειπομένων τεκμηρίων τῶν ἀτροφικῶν ὀργάνων, ἅτινα εἰς οὐδὲν πλέον χρησιμεύοντα. ὑπάρχουσιν ἐτι ἐν ἡμῖν, οἷα εἰσὶν ἡ ἡμισελήναία πτυχή τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἱ μυῶνες τῆς κυψέλης τοῦ ὠτός, καὶ τὰ τοῦ κόκκυγος ὀστεᾶρια, ἧτοι ἡ ἐν εἶδει οὐράς ζώου ἀπόληξίς τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Ἐθελοτυφλεῖ ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἐκ τῶν προεκτεθέντων ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς πηγάζει ἐκ τοῦ τῶν ζῶων, [*] ὁ δὲ τύπος τοῦ λευκοῦ ἡμῶν γέν-

(*) Σημ. μεταφ. Μηδεὶς σκανδαλισθῆτω ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὑπολάβῃ τὸν συγγραφέα ὡς δαρβινίζοντα, ἐπικρίνη δὲ καὶ τὸν μεταφραστήν ὡς μεταδιδόντα τοιαύτας ἰδέας. Ὁ κ. Flammarion τυγχάνει, ὡς γνωστὸν, εἰς τῶν σφοδρότερον ἀντιπάλων τῶν ὕλιστῶν, οὐς ἀμειλίχως καὶ ἐπιτυχῶς καταπολεμεῖ, ἐν τῷ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ συγγράμματι Dieu dans la nature.

ΤΟ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ.

νους, βραδέως καὶ βαθμηδὸν ἐσχηματίσθη, δι' ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως τῶν χαρακτηριζόντων αὐτὸ ὀργάνων.

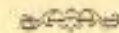
(Ἐκ τῶν τοῦ Φλαμαριών.)

Μετάφρασις Μ. Ι. Α.

Μὴ κρίνωμεν ἐπιπολαιῶς, συγχέοντες σῶμα καὶ ψυχὴν, ἢ πνεῦμα. Ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν, ἐξαιρέσεις βεβαίως δὲν ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, καθόσον οἱ νόμοι τῆς δημιουργίας εἰσι γενικοὶ, ἀμετάρρητοι, καὶ ἀπαραβίαστοι, εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως ὑπαγόμενοι ἐξαιρέσιν ἐπομένως ἐπλάσθη καὶ οὗτος, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς νόμους, ὡς πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ὄντα.

Ἡ φύσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀτελεστέρων, ἐπροχώρησε βαθμηδὸν εἰς ἄλλα τελειότερα, καὶ τέλος ἀπέληξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν προνομιοῦχον πλάσιν, καθόσον τοῦτο θὰ ἦτο παραβίασις τῶν νόμων τῆς φύσεως. *Natura non facit saltum.* Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλω ἀναιρεῖ ὅτι ὁ πάνσοφος δημιουργὸς, ἐξέλεξε τὸ τελειότερον πάντων τῶν ἐπὶ γῆς πλασματῶν, ὅπως ἐμφυσῆσθαι αὐτῷ τὴν θεῖαν αὐτοῦ πνοήν, καὶ διὰ τοῦ πνεύματος κατὰστασθαι κύριον τῆς γῆς. Ὅπως δ' ἐκεῖνος; Πνεῦμα ὦν, διέπει τὸ σύμπαν, ὡς ἀπόλυτος κυριάρχης, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, δυνάμει τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ἄρχει τῆς γῆς, καὶ διέπει τὰ ἐπ' αὐτῆς, ἐλεύθερος ἐν πᾶσι ἀφθελίς ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ· ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ὑπεύθυνος, καὶ ὑπόλογος ὦν, διὰ τῆς ἀθνασίας τῆς ψυχῆς.

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως, ἀναγκαίαν ἐκρίναμεν τὴν ἀνωτέρω σύντομον ἐξήγησιν, οὐχὶ πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἀναγνώστου, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν ἀτομικῆς δικαιολογήσεως.

Ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Ἐδίσσων, ὅστις, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, πάσχει ἀτελῆ κώφωσιν, διεσκέδαζεν ὁμιλῶν ἐντὸς τοῦ πύλου του, θν ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐνῶ τὴν δεξιάν ἔθηκεν ὑπὸ τὸν πύλον, οὗ ἤπτετο δι' αὐτῆς. Καθ' ὅσον ἐλάλει, τὸ βάθος τοῦ πύλου ἐδονεῖτο ὑπὸ τὴν ὠθησιν τῆς φωνῆς του. Θέλων ν' ἀνεύρη τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον, εἶπε καθ' ἑκυτόν: «Ἀφοῦ τὸ βάθος τοῦ πύλου μου συντραβάσεται ἐκ τῆς ὠθήσεως τῆς φωνῆς μου, πλᾶξ ἐκ σιδήρου λεπτῆ, καθὼ εὐαισθητοτέρα, θὰ δονεῖται πλειότερον. Καὶ ἡσυχολήθη οὕτως ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ φωνογράφου.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας αἱ ἐρευναὶ του ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἀδυνατῶν νὰ ποιῆσθαι πειράματά τινα, ἕνεκα τῆς κωφώσεως ἣν ἔπασχεν, ἐκάλεσε τὸν προπαρασκευαστὴν του, πρὸς θν εἶπε: «Βλέπετε τὸ μηχανῆμα τοῦτο; λάλησον πρὸς αὐτὸ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φωνὴν σου». Καὶ τῷ ὄντι, οὕτω συνέβη.

Νεώτατος ἐτι, ἐν ηλικίᾳ 4½ ἐτῶν, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὠραίου τούτου μηχανήματος, παρέσχε δείγματα τῆς εὐφυΐας καὶ ἀκραιδάντου ἐπιμονῆς του. Ὁ Ἐδίσσων ἦτο ἐφημεριδοπώλης. Συνέλαβε δὲ τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τυπογράφος. Πρὸς τοῦτο κατασκεύασε μόνος του συνθετήρια, στοιχεῖα, πιεστήριον, καὶ οὕτω διὰ μόνῃς τῆς εὐφυΐας καὶ ἰσχυρᾶς του θελήσεως, ἐγένετο διορθωτῆς, σελιδοποιός, ἐπιστάτης, καὶ τέλος τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ καὶ δημοσιογράφος, ἀπαράλλακτα ὡς συλλαμβάνουσι τὴν ἰδέαν ταύτην τινὲς καὶ σήμερον. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτοι εἰσὶν ἀναγράφητοι, ἄνθρωποι συνήθως τῶν ἀγυιῶν καὶ τριόδων, ἐνῶ ὁ Ἐδίσσων, ὅπως τοῦτο κατορθώσῃ, κατέγεινεν εἰς τὰ γράμματα ἀνευδρότως. Ἀργότερα ἐπεδόθη εἰς τὰς

φυσικά· ἐπιστήμης, ἔκκευ πειράματα πολλά, καὶ ἀνέπτυξε τὰ θαυμάσια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῆς ἀκουστικῆς. Μετὰ τὸ ἠλεκτρικὸν του πτερόν, τὸν συγκεντρωτὴν του τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων, τὸ φωνόγραφόν του, καὶ πολλὰς ἄλλας ἐφευρέσεις του, κατεσκεύασεν ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἠλεκτρικὴν του λυχνίαν.

Ἐν ταῖς ἐργαστασίαις του ἐν Μέλφ-Πάρκ (ἐν τῇ Νέκ Γεωργίᾳ), τὸ φωνόγραφόν του κινεῖται διὰ τροχῶν ὁμοίων τοῖς τοῦ ὄρολογίου λίαν περιπλόκων. Ἴδου ἡ μηχανή. Α΄ χαλκοῦς κύλινδρος, ἔχων καμπύλην χαραγὴν ἐν σχήματι ἑλικος, φερόμενος ὑπὸ σιδηροῦ κορμοῦ ἐπίσης κεχαραγμένου, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ δύο στρογγύλων. Β΄. Ἐν μιᾷ τῶν ἄκρων τοῦ κορμοῦ τροχὸς ἐκ χυτοσιδήρου, προωρισμένος νὰ κωνοῖ τὰς κινήσεις τῆς κυκλήσεως αὐτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὑποστηριζομένου κυλίνδρου. Αἱ στροφαὶ τοῦ τροχοῦ δύνανται νὰ γίνωσι κατ' ἄμω τὰς διευθύνσεις, ἤτοι ἐκ τῶν ἔμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπίσθεν, καὶ τ' ἀνάπλευρον. Ὅπως ὁ ἐνεργῶν τὸ πείραμα δοκιμάσῃ, θέτει ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου φύλλον κασσιτέρου, ὅπερ προσαρμόζει ἐπ' αὐτοῦ ἐντελῶς διὰ σκυταλίδος, ἣτις ἐγκλιεῖται εἰς μέρος τι τοῦ κυλίνδρου. Πρὸ τοῦ κυλίνδρου κεῖται φακὸς μετὰ στρογγύλης πλάκῃς ἐκ σιδήρου. Ὅπισθεν δὲ τῆς πλάκῃς ξιφίδιον, στηριζόμενον ἐπὶ χαλκοῦ κορμοῦ καὶ ἐνοόμενον μετὰ τῆς πλάκῃς διὰ τεμαχίου κκουτσούκ, οὕτως ὥστε πᾶσαι τῆς πλάκῃς αἱ δονήσεις ἐπαναλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ ξιφιδίου καὶ τ' ἀνάπλευρον, πᾶσαι τοῦ ξιφιδίου αἱ δονήσεις, ἐπαναδίδονται ὑπὸ τῆς πλάκῃς. Ἐμπροσθεν τῆς δονουμένης τρύτης πλάκῃς τίθεται στόμιον ἐν εἴδει χοάνης, εἰς ὃ προσαρμόζει τὸ στόμα ὁ μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ. Καθ' ὅσον οἱ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενοι ἤχοι πλήττουσι τὴν πλάκα, αὕτη δονεῖται, καὶ τὸ ξιφίδιον, ὅπερ ἐστὶν ἠνωμένον μετ' αὐτῆς, δονεῖται ἐπίσης. Ἐπειδὴ δὲ

ἡ αἰχμὴ τοῦ ξιφιδίου πιέζει ελαφρῶς τὸ ἐκ κασσιτέρου φύλλον, ἐντυποῖ ἐπ' αὐτοῦ σειρὰν μικρῶν στιγμῶν. Ὅταν ὁ λαλῶν παύσῃ, ἐπαναφέρεται ὁ κύλινδρος εἰς τὴν εὐρίσκατο θέσιν πρὶν ἢ ὁ λαλήσας ἐκφέρῃ φωνὴν· εἴτα δὲ δι' εὐθείας περιστροφῆς τὸ ξιφίδιον ὠθεῖται ἀκριβῶς πρὸς τὰ ἔγχη τῆς ὁδοῦ, ἣν εἶχε διανύσει ὅτε ὁ παιῶν τὸ πείραμα ἐλάλει. Φυσικὸν εἶναι νὰ ἀπαντήσῃ τῶρα τὸ ξιφίδιον τὰς στιγμὰς, εἰς ἃς βυθίζεται καὶ ἀνέρχεται, καὶ πάλιν βυθίζεται καὶ ἀνακύπτει. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελοῦν, ἐπιφέρει δόνησιν τῆς πλάκῃς, ἣτις ἐπαναλαμβάνει τοὺς ἤχους. Κατὰ συνέπειαν ἡ μικρὰ κυκλωτερὴ πλάξ, ἣτις εἶναι ὁμοίᾳ τῇ ἐφαρμοζομένῃ εἰς τὸ τηλεφώνον, ἐγχαράσσει, φωτογραφεῖ οὕτως εἰπεῖν, ἡχηρὰ κύματα, λαλεῖ, ἄδει, ἐπαναλαμβάνει τέλος πάντα ἤχον, ὅστις ἦθελε τῇ μεταδοθῆ.

Μάτην οἱ σοφοὶ ἀνεζήτησαν μέχρι τοῦδε τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου, ὅπερ ἀνατρέπει ἄρδην τοὺς νόμους τῆς ἀκουστικῆς.

Κύριός τις ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ φωνόγραφον, ὅπερ μετεχειρίζετο ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Ἐδισσων τὸ ἐφευρεν. Ὄμιλησεν εἰς αὐτὸ, καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ μικροσκοπίου παρετήρησε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκ κασιτέρου φύλλου γραφὴν, εὗρεν ὅτι ἡ αἰχμὴ τοῦ ξιφιδίου χαρακτῆσαι ἐπὶ τοῦ φύλλου στενογραφικοὺς χαρακτῆρας, οἷοι οἱ τοῦ τηλεγράφου. Κατῶρθωσε δὲ ν' ἀναγνώσῃ ἄρθρον ὀλόκληρον ἀγγλικοῦ φύλλου, μεταδοθὲν ἐν ἀπουσίᾳ του εἰς τὸ φωνόγραφόν του.

Ἐκ τῆς Tagblatt τῆς Βιέννης πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐν Νέκ Ἰόρκῃ δημοσιεύεται παράδοξος ἐφημερίς, φέρουσα τὸ ὄνομα «Ἡμερήσιον φωνόγραφον», ἣτις δὲν ἔχει χαρακτῆρας, οὐδὲ γράφεται ἐπὶ χάρτου. Εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ περιφήμου μηχανήματος τοῦ Ἐδισσων.

Ὁ κ. Γουλιέλμος Linew ἐσκέφθη νὰ

Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Διήγημα εὐτραπέλου).

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ].

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Μὴ νομίσης, ὦ εὐτραπέλος Μοῦσα (α) ὅτι ἐπειδὴ πρόκειται νὰ γράψω περὶ Ρώμης, προτίθεμαι νὰ σὲ ἀνησυχήσω, ἐπιβάλλων σοι μόχθους· μὴ νομίσης ὅτι σκοπῶ νὰ σοὶ ἐγχειρίσω ἠρωϊκὴν σάλπιγγα, ὅπως σὲ ἴδω ἐστεμμένην μὲ δάφνας. Ὅχι. Τοιοῦτόν τι δὲν προτίθεμαι. Τήρησον λοιπὸν, ὦ Μοῦσα μου, τὸ σύνθημα ἄλας καὶ τὴν εὐτραπέλειάν σου.

Δὲν προσαρμόζω τολμηρὰς πτέρυγας, ἅπως φέρω τὴν πτῆσιν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἑλικῶνος, οὐδ' ἐμβάπτω τὰ χεῖλη μου εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Κασταλίας, ὅπως ἐξυμνήσω τοὺς Ἡρώας καὶ τὰ κατορθώματά των. Ἄρα, δὲν ἐξυμνῶ τὸν ἄνοπλον, τὸν φέροντα δόρυ καὶ ἀσπίδα, καὶ ἐγείροντα τροπαια καὶ κομίζοντα σκύλα, ἀλλὰ θὰ ψάλλω τὰς πράξεις μιᾶς Ἐστιάδος, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τοῦ Ρώμου καὶ τοῦ Ρωμύλου.

Ὁ Ἄπολλον, σὺ ὁ ὑπαγορευσῆς μεγαλοπρεπῆ καὶ θαυμάσια ἄσματα τοῖς Ἑλλησι καὶ Λατίνοις ποιηταῖς, ἂν καὶ ἐμοὶ ἐξώγκωσές ποτε τοὺς πνεύμονας, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν τίποτε κοινόν. Θὰ σὲ προσκαλέσω ἀκολούθως, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ. Σήμερον ἔχω ἀνάγκην μικροτέρου Θεοῦ. Σὺ, Ἄπολλον ἄγνε, μεῖνον μὲ τὴν κιθάραν σου ἐν μέσῳ τῶν ἀπειρογάμων Μουσῶν.

Ἐπικαλοῦμαι σὲ, ὦ σαρκαστὰ Μῶμε, ὅστις εἶ ἡ διαρκὴς ἐνόχλησις τῆς ἀγυρτίας καὶ τοῦ ψεύδους, ὅστις ἀναμειγνύεις τὸν γέλωτα μὲ τὸν κλαυθμὸν, τὸν πόνον μὲ τὰς

[α] Τὸ διήγημα τοῦτο ἐγράφη ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ συντάξαντος αὐτὸ καὶ διὰ τοῦτο γίνεται τῆς Μούσης ἡ ἐπικλήσις. Σημ. «Ἀνατολῆς».

πολλαπλασιάσῃ διὰ τῆς γαλβανοπλαστικῆς τὸ ἐκ κασιτέρου φύλλον, ὅπερ δέχεται τὰς ἠχώδεις ἐντυπώσεις. Οἱ Τραπεζίται τῆς «Εὐρείας ὁδοῦ» ἔθιντο εἰς τὴν διάθεσίν του ἐν ἑκατομύριον δόλλαρ, ὅπως ἰδρῶσῃ ἐφημερίδα, ἀπαλλάσσουσιν αὐτοὺς τοῦ κόπου τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ἐπιτρέπουσαν αὐτοῖς νὰ ἀκούωσι τοὺς ἐν τῇ Βουλῇ λόγους, ὡσεὶ νὰ παρευρίσκοντο εἰς τὰς συζητήσεις.

Τὸ «Ἡμερήσιον φωνόγραφον» διένειμεν ἰδὴ 40,000 φωνόγραφα, ἔχοντα τὰς διαστάσεις τοῦ κεντρικοῦ φωνογράφου τῆς συντάξεως εἰς ἰσάριθμα ἄτομα ἐγγραφέντα συνδρομητάς. Ἐν τῷ γραφείῳ τῆς συντάξεως κατὰ τὴν ὁδὸν «Νέας σχολῆς» ὑπάρχει τὸ κεντρικὸν φωνόγραφον τῆς συντάξεως εἰς ἡ λαλεῖ ὁ δημοσιογράφος. Τὸ ἐκ κασιτέρου φύλλον τοῦ φωνογράφου τούτου ἀντυποῦται εἰς τόσα ἀντίτυπα, ὅσοι εἰσὶν οἱ συνδρομηταί. Ἄντι δὲ χάρτου ἐντύπου, ὁ συνδρομητῆς λαμβάνει ἐκάστην πρωτῶν δέσμην περιέχουσαν φύλλα κασιτέρου, ἅπερ ὁ ὑπηρέτης προσαρμόζει εἰς τὸν κύλινδρον τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ φωνογράφου. Στρέφει τὸν τροχόν, καὶ φέρει τὴν μηχανὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κυρίου του. Ὁ κύριος ἐξυμνᾷ, πιέζει ἐν κομβίον, καὶ ὁ κύλινδρος κινεῖται, τὸ δὲ φωνόγραφον ἀπαγγέλλει εὐκρινῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἡμερησίου φωνογράφου».

Δὲν εἶναι θαυμασία ἡ ἐφευρέσις;

Ἐν μόνον ἔχει αὕτη ἐλάττωμα. Ὅτι ἐνῶ κοπίασεν ἡ δραστηριότης, ἡ τέχνη, ἡ εὐφυΐα, θὰ ὠφελήθῃ ἐξ αὐτῶν μόνη ἡ *τεμπελιά*.

Δὲν εἶναι δ' αὕτη ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἰόχθοι ἄτροποι, θυσιῖαι, ἀγῶνες, δαπάναι ἐγένοντο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐγεννήθησαν μόνον ὅπως ἀποτελῶσιν ἀριθμὸν ἐν τῷ πληθυσμῷ τῆς γῆς!

παιδιάς και εἶσαι ἀμείλικτος ἐχθρὸς τοῦ ἐλαττώματος. Σὺ δύνασαι συνεχῶς νὰ κατευνάζης τὰς φλόγας τῆς ὀργῆς καὶ νὰ διεγείρῃς εἰς νοθρὰς ψυχὰς τὴν φιλότιμον δραστηριότητα. Ἡ σάτυρα ἦν διαχέει, ὅταν ὀργῆς ἀπρεπῆ καὶ παράδοξα, ὑπῆρξε πάντοτε τερπνὴ, συνεχῶς δὲ καὶ ὠφέλιμος.

Ἡἅσα διάσημος πόλις ἐπαίρεται ἐπὶ τῷ μεγάλῳ τῶν ἰδρυτῶν τῆς, καὶ τοῖς εὐπίστοις λαοῖς διηγῆται τὰ περὶ τῆς θείας καταγωγῆς τῶν πρώτων οἰκητῶν τῆς. Αἱ Θῆβαι ἐκτίσθησαν διὰ τῆς ἠδῆων ἀσμάτων καὶ ἡδυτέρως μουσικῆς, (α) διὰ σπορᾶς δὲ ὀδόντων ὄφως, ἀνθρώποι ἐγεννήθησαν πάνοπλοι ἐξ ἐγκύων βώλων γῆς. (β) Διὰ μεγελοπρεπῶν προμαχόνων καὶ τείχεων ὠχύρωσε τὴν ἀπροσπάτευτον Τροίαν ὁ Ἡρακλῆς. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐνίκησε τὸν Ποσειδῶνα καὶ ὑπεστήριξε τὴν ἐλαϊάν, λαβοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὰς Ἀθήνας. Τὴν αὐτὴν δὲ σχεδὸν γεννησιν καὶ καταγωγῆν εἶχον ἡ Σπάρτη, ἡ Κόρινθος, τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι.

Ὡ Ρώμη! Ρώμη, ἧς τινος τὸ σεβαστὸν ὄνομα πληρεῖ τὴν διάνοιαν μεγάλων ἀναμνήσεων! Ρώμη ὑπερήφανος, πρωτεύουσα τοῦ κόσμου, πόλις ἰσχυροτέρα πάσης πόλεως, θὰ προσπαθῆσω νῦν ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀρχιότητος νὰ ἐπαναφέρω εἰς φῶς τὴν καταγωγὴν σου, ἣν ἐμάθωμεν διὰ μύθων, οὓς ἐκόμισεν ἡμῖν ἀμφίβολος τῆς φήμης πνοή.

[α] Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ Ἄμρων υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατ' ἄλλους ὅμως παρὰ τῶν Μουσῶν, κατ' ἄλλους παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ κατ' ἄλλους παρὰ τοῦ Διὸς, λύραν, καὶ δι' αὐτῆς ἔκτισε τὰς Θῆβας διότι οἱ λῆλοι ἐπὶ τῇ ἠδύτητι τῶν ἦμων τῆς λύρας, ἤρχοντο ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τοποθετούμενοι ὡς καλοὶ στρατιῶται, ἐσημάτιζον τὰ μέρη τε καὶ οἰκίας.

[β] Ἐννοεῖ τὸν ἐν Κολχιδί ἀρχὸν τὸν ἀφαιρεμένον τῷ Ἀργῷ, οὗ ἡ γῆ εἶχε τὸ ἀνωτέρω προτέρημα. Τὸν ἀρχὸν τοῦτον διετάθη νὰ καλλιεργῆσῃ ὁ Ἴάσων παρὰ τοῦ Αἰήτου, Βασιλέως τῆς Κολχίδος, ὅτε μετέθη ἔκειρ πρὸς ἀρπαγὴν τοῦ χρυσομάλλου δέρατος.

Τὴν περὶ Ἀντήνορος καὶ Αἰνείου ἀρχαῖαν μομφὴν, ὅτι δηλ. ἀμρότεροι ὑπῆρξαν προδόται τῆς Τροιάδος, οὔτε νὰ ἐπαναλάβω θέλω, οὔτε νὰ ἐξετάσω, ὅπως μὴ σᾶς ἀποκοιμῆσω. Ἄς λέγῃ ἕκαστος ὅ,τι θέλῃ. Ὁ παμφάγος χρόνος χωνεύει τὰ πάντα. Τότε ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν δημιουργεῖ τὰ συμβάντα καὶ μεταπλάττει αὐτὰ κατὰ τὸ δοκοῦν, τοιαῦτα δὲ μεταδιβάζει αὐτὰ τοῖς ἐπιγιγνομένοις.

Ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ βροχάρων ὄρδων οἱ Ἀργοναῦται, ἦρωες πρόσφυγες καὶ περιπλανώμενοι, καταλιπόντες τὰς ἰδίας πατρίδας, ἐλεηλάτουν τὰ ξένα κράτη, καὶ ἀποδιώκοντες τοὺς κατοίκους, ἀνίδρουον βασιλεία καὶ πόλεις, ἄστυα τῶν τυχοδιωκτῶν καὶ ληστῶν, καθάπερ ἐν ἐγγυτέρῳ ἐποχῇ ἔπραττον οἱ Οὐννοι, οἱ Τάρταροι, καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὴν βάρβαρον ἐκείνην καὶ εἰς τὴν ἀμάθειαν βεβουλισμένην ἐποχὴν, τ' ἀπολίτευπα ἔθνη ἀπερ συνεχῶς ἐληστεύοντο ὑπὸ ἰσχυρῶν γειτόνων, ἐποιοῦν ἐκδρομάς ὀρυητικὰς καὶ ἡρπαζον καὶ ἐκλεπτον καὶ ἐλήστευον ἄλλους ἀδυνατωτέρους, ἀνταποδίδοντες αὐτοῖς ὅσα παρ' ἐτέρων ἰσχυροτέρων ἐπάθαινον.

Προάστεια ἢ γαίχι περικλειόμενοι ὑπὸ γενοῦ τείχους, ἐθεωροῦντο ὡς αἱ κατακτήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οὕτω μετὰ τὸν περιάλητον πόλεμον τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Αἰνείας ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, εὔρε τὸν μικρὸν καὶ πτωχὸν Βασιλέα Εὐάνδρον, κύριον ὀλίγων τρεμμάτων γῆς. Τοιοῦτοι κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον ἦσαν οἱ βασιλεύοντες ἐν Ἀλβῶν (α) ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ Ἀμούλιου. Ἀπὸ τοῦ Ἀσκάνιου πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀλβῆς, ἦτοι ὁ Σίλβιος, ὁ Σίλβιος Αἰνείας, ὁ Σίλβιος Λατίνος, ὁ Ἀλβῆς, ὁ Ἀτῆς, ὁ Κάπης, ὁ Καπέτος, ὁ Τιβερίνος, ὅστις πνιγίς ἐν Ἀλβούλα, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα

(α) Πόλις τοῦ Λατίου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀσκάνιου, υἱοῦ τοῦ Αἰνείου.

του, ὁ Ἀγρίππας, ὁ Ρωμῦλος, ὁ Ἀζεντίνος, παρ' οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβεν ὁ λόφος ἐφ' οὗ αὐτὸς ἐτάφη, ὁ Πρόκας, καὶ τέλος ὁ Νουμήτωρ, ὃν ὁ ἀνοσίος Ἀμούλιος, νεώτερος ἀδελφός του, ἐξεθρόνισε, σφετερισθείς τὸν θρόνον του. Ὡσεὶ δὲ νὰ μὴ ἤρκει ἡ παρανομία αὐτῆ, κατεδίκασεν εἰς θάνατον, κατὰ τὸν Τίτον Λίβιον, τοὺς ἄρρενας αὐτοῦ ἀπογόνους, τὴν δὲ θυγατέρα του ἠνάγκασε γενέσθαι Ἐστιάδα (α) μετονομασθεῖσαν Ρέαν, ἧτις ὅμως τηρήσασα τὸ οἰκογενειακὸν τῆς ὄνομα, ἐξηκολούθει καλουμένη Σιλβία. τούντευθεν οἱ τῆς Ἀλβῆς Βασιλεῖς ἐκλήθησαν Σιλβιοί, ἐκ τοῦ Σιλβίου Ἀσκάνιου, τοῦ γεννηθέντος ἐν μέσῳ τῶν δασῶν.

Ὅταν ἡ Σιλβία ἐξηναγκάσθη νὰ καταταχθῆ εἰς τὰς Ἐστιάδας, ἦτο μέλις δεκαπενταετής, καλλονῆς δὲ ἐπουρανίας. Ἡ φωνὴ τῆς ἦτο ἀρμονικὴ καὶ θελκτικωτάτη, εἶχε ζωηρότητα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ ἐνεπνεεθάμβος, σεβασμὸν καὶ ἔρωτα εἰς πάντα γινώσκοντα αὐτήν. Δὲν ἦτο δὲ φύσεως καλογηρικῆς, ἐπομένως οὔτε τὸ μοναστήριον, οὔτε ἡ ἀγνεῖα ἔδει νὰ ἐλπίζωσιν ἐπὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς. Ἡρᾶτο δὲ ὀρεμῶς ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν λατρευτῶν τῆς, ὅστις ἦν ὠραῖος καὶ νεαρὸς πολεμιστής.

Ἡ Σιλβία, μαθοῦσα τὴν ὀριθεύσαν δι' αὐτὴν τύχην, δὲν ἔδειξε γυναικεῖαν καὶ ἀνίσχυρον ὀργῆν, ἀλλὰ ψυχὴν σταθερὰν καὶ γενναίαν, ἀπόφασιν δηλονότι νὰ ἀνατρέφῃ τὸ σκεῖδιον τοῦ ἀνοσίου ἄρπαγος τοῦ θρόνου τοῦ πατρὸς τῆς, μὲ κίνδυνον ἔστω καὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ζωῆς. Ὅταν δὲ γυναικεῖς ὡς ἡ

(α) Ἐστιάδες παρθένοι ἦσαν αἱ διατηρούσαι ἀσβεστον τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἐστίας, προστάτιδος θεᾶς τῶν οἰκιῶν. Ἄν τις αὐτῶν ἀφῆνε τὸ πῦρ τοῦτο νὰ σβεσθῆ, κατεδικάζετο εἰς θάνατον. Ὅτε διωρίζοντο εἰς τὸ ἱερὸν αὐτὸ ἐπάγγελμα, εἶδει νὰ ὦσι ἡλικίας 6-10 ἐτῶν ἔφερον δὲ καλύπτραν εἰς τὴν πρόσωπον καὶ ἔχαιρον διάφορα πρόνομια.

Ρέα ἀποφασίζοσιν τι, πάντοτε τὸ ἐπιτυχάνουσιν.

Ἐνῶ ἀπήγαγον αὐτὴν εἰς τὸν Νάον τῆς Ἐστίας, εἶδε διερχόμενον ἐκ τινος γεφύρας τὸν ἐραστὴν τῆς Ὀρόντην. Ἀμρότεροι διὰ τῶν βλεμμάτων συνεννοήθησαν, ὀριστηθέντες αἰώνιον ἔρωτα. Οἱ ὀφθαλμοί, ὡς γνωστὸν, ἐξηγοῦσι τὰ πάθη κάλλιον τῆς γλώσσης. Ὅπως δὲ μὴ ἀφήσω τι ἀνεξήγητον, λέγω ὑμῖν, ὃ Κυρίαί μου, ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι (α) ὑπῆρξαν πάντοτε εὐφυεῖς καὶ νοήμονες, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύουσι τρανῶς τὰ μνημεῖα των καὶ τὰ περὶ αὐτῶν ὑπομνήματα. Ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀγνωῶ συνεπέα τίνων συμβεβηκότων, ἦλθε νὰ ἐγκατασταθῆ ὁ Ἕλληρ Τιμῶν, ὅστις ἐνυμφεῦθη ἐγγώριον γυναῖκα καὶ ἐτεκνοποίησε μετ' αὐτῆς. Τούτου λοιπὸν υἱὸς ἦν ὁ Ὀρόντης, οὗ ἡ Σιλβία ἠράσθη διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα. Ἦτο νέος αὐτὸς πνευματώδης καὶ εὐφυέστατος, ἐδιδάχθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴν χημεῖαν, τὴν ὀπτικήν, τὴν μηχανικήν, καὶ τὴν ἀλχημείαν.

Ὁ Τιμῶν ἐμαθε πάντα ταῦτα, ἀγνωστα πράγματα τότε εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρὰ τινος φιλοσόφου συγχρόνου καὶ ἱερέως ἐν Αἰγύπτῳ, ὀνόματι Βαζζαναμπότου, ὃν ἐτίμα ἡ Μέμφις καὶ αἱ Θῆβαι. Ἐν Αἰγύπτῳ δ' ἐστάλη ὁ Τιμῶν, παις ὢν, ὅπως σπουδάσῃ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του Βακχύλου. Αἱ γνώσεις αὐται κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους τόσῳ σπάνιαι, καὶ ὑπὸ τοῦ κοινῶ θεωρούμεναι ὡς μαγικαί, ἢ ὡς θεῖα δῶρα, ἡδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν οὐκ ὀλίγον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς Σιλβίας ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ἱερὸς ἦν ὁ Νάος ἔνθα παρθένοι σεμναὶ ἐτήρουν ἀσβεστον τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἐστίας, ὅπερ ἔαν ἀνέδιδο λάμψιν πλειοτέραν, προοιῶνιζε γενικὸν καλὸν, ἂν δ' ὀλιγωτέραν, δυ-

[α] Ἐτροῦσκοι εἰσὶν οἱ ἀλλως Τυρρηνοὶ καλούμενοι.

στουχίας. Ἄν δὲ νεανίαις τις ἐκ τῶν Ἑστιάδων συναλαμβάνετο ἱεροσυλοῦσα ἐν τῷ ἀγίῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ἐθάπτετο ζῶσα.

Μετὰ μεγάλων τιμῶν ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας μόνος ὁ ἱερεὺς, ὅστις πλήρη ἔχων ζήλου, οὐχὶ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς λόγους, ἀπεκάλυπτε τοῖς θνητοῖς τὸ πεπωμένον καὶ τὴν θείαν βουλήν, ἀπερ' ἐνεκλείοντο ἐντὸς μυστηριῶδους καὶ ἀδιοράτου πέπλου, καὶ ὅστις, ἱερεὺς, κατηύναζε τὴν φοβερὰν τῆς Θεᾶς μῆνιν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο φύλαξ συγχρόνως καὶ ἀμείλικτος δικαστὴς τῆς ἱερέας ἐκείνης τῶν παρθένων δμάδος (α) ἐτιμῶρει αὐστηρῶς πᾶσαν παρεκτροπὴν εἴτε πραγματικὴν, εἴτε ὑποθετικὴν, ἐνῷ ἄλλοτε, συνένοχος καθιστάμενος τῆ ἐγκληματούση, ἠθώονεν αὐτήν. Οὕτως ὁ ἱερὸς ἐκείνος τόπος ἐχορήγει τὰ μέσα τοῦ ἐκδικεῖσθαι καὶ ἐκτελεῖν τὰ πάθη. Ψυχὰς δὲ ἀπλαί καὶ ἀθῶαι ἐτηροῦντο ἐκεῖ ὑποκείμεναι εἰς τὴν σιδηρὰν ἀνάδειξαν τῶν στεφανηφόρων (β) καὶ μάντεων, τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱερέων.

Ὁ Ὀρόντης, ἀφ' ἧς ἡ Σιλβία ἐνεκλείσθη μετὰ τῶν Ἑστιάδων, κατεσκόπευεν ἡμέραν καὶ νύκτα τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο, καθάπερ ὁ λύκος περιέροχεται κατασκοπῶν μάνδραν, ἐν ἣ ἦκουσε βελάσματα ἀρνίου. Ἡ δὲ Σιλβία ἐπεσκέψθη καὶ ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ ὑπόγεια καὶ τὰ ἀγνωστα τοῦ ναοῦ ἄδυτα, ὅπως ἀνακαλύψῃ εἰσοδὸν τινα κρυφίαν, διὰδρόμον τινα ὑπόγειον, ἢ ἄλλο

[α] Μεταξὺ τῶν ποιῶν ὑπῆρχε καὶ αὕτη. Ἀπεγνωστοῦτο αἱ παρθένοι ἐν τῷ ἱερῷ, ἐτίθετο ἄλλαι ἐν τῇ θύρῃ, ὅπως μὴ βέβηλον ὄμμα εἰσδύσῃ ἐν αὐτῷ, καὶ ἐκεῖ ἐδέροντο διὰ μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Τὰτα κατὰ τὸν Πλούταρχον. (τὸ εἶν Νουμᾶ Προμηθίου) Σπάνια εἰσὶν ὁμοῦ τὰ παραδείγματα τῆς παρεκτροπῆς τῶν ἱερέων τῆς Ἑστίας. Διὰ τοῦτο ἡ Ρώμη μεγάλης ἐπῆνεσε καὶ πολλάς ἀπένευε τιμὰς τῷ Δημόφω ἐκείνῳ, τῷ καταγγελλαντι ἀνήθικον ἱερέα.

[β] Ὄνομάσαμεν οὕτω τοὺς «Φλαμίνας» τῶν Ρωμαίων, διότι οὕτως ἐκάλουν αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες.

συκοινωνίας μέσον. Ἐρευνῶσα τέλος πάντων διηνεκῶς, εὐρέ τι χρησιμεῖον εἰς τὰ σχέδιά της.

Ὁ ζητῶν εὐρίσκει. Ἀνεκάλυψεν ἐρείπια ἀρχαιοτάτου ὑδραγωγείου, ὅπερ διωχέτευε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τινος λόφου εἰς πλησιόχωρον πηγὴν, διερχόμενον ὑπὸ τὸν ναόν, ἀλλ' ὅπερ πρὸ πολλοῦ εἶχε διαρραγῆ καὶ ἐγκαταλείφθη. Τοῦτο λοιπὸν ἐθεώρησεν ὡς κατακρητότατον διὰ νὰ εἰσαγάγῃ δι' αὐτοῦ τὸν Ὀρόντην.

Ἐγραψε τότε αὐτῷ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν λόφον, νὰ παρατηρήσῃ καλῶς, νὰ εὐρῇ τὸ τετρακλίον ὑδραγωγεῖον καὶ τετραποδητὶ νὰ φθάσῃ δι' αὐτοῦ εἰς τὸν ναόν, εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ὁποῖου θὰ τὸν περιέμενεν. Ἐῖτα, συμπύξασα τὸ γραμμῆτιον, ἐρριψεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν συνεχῶς ἐκείθεν διαβαίνοντα τεθλιμμένον ἔραστην. Εὐθύς τότε ὁ νεανίας ἔδραμε πρὸς τὸ ὑπεδειχθὲν μέρος, καθὰ περ ἡ γαλῆ ὀρμᾶ κατὰ τοῦ ριπτομένου αὐτῆ τεμαχίου τροφῆς. Καί τοι δὲ ἡ νεανίας τῷ ἔγραψε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν λόφον τὴν ἐπιούσαν, ἐκείνος, ἐκ τῆς υπερβολικῆς του χραῆς καὶ ἀνυπομονησίας, ἔσπευσε παρκετα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὑδραγωγείου.

Ὅταν εἶδε σωρὸν λίθων καὶ ἐρείπιων καλυπτόμενον ὑπὸ κλάδων δένδρων καὶ θάμων, ἐπλησίασε καὶ παρετήρησε τείχος κατεστραμμένον. Ἀφαιρεῖ τοὺς λίθους καὶ τοὺς κλάδους, καὶ ἀνακαλύπτει μικρὰν ρωγμὴν. Εὐρύνει τὴν ρωγμὴν ἐκείνην, καὶ βλέπει κενόν. Ἦτο τὸ ὑδραγωγεῖον. Περιττὸν θεωρεῖ νὰ προβῇ εἰς λεπτομερεστέρως ἐρεύναι. Ἡ θέσις ἦτο ἔρημος καὶ κατάλληλος διὰ τὸν σκοπόν. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν, ὅπως ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης.

Περὶ τὴν ἀμυφλίαν τῆς ἐπιούσης, λαθῶν μεθ' ἑαυτοῦ σκαπάνην, ὅπως εὐρύνῃ πλειότερον τὴν εἰσοδον, περιβάλλεται δερμάτινον θώρακα, κράνος καὶ περιζώμα, ὅπως προφυλαχθῆ ἀπὸ πληγᾶς κατὰ τὴν διὰ τοῦ

σκοτεινοῦ ὑδραγωγείου πορείαν του, ἢ ἀπὸ δηγμῶν ὄφρον, ἢ ἄλλων φαρμακερῶν ζουφίων, καὶ εἰσέρχεται συρόμενος εἰς αὐτό. Χωρῶν πρὸς τὰ ἔνδον, προτείνει τὴν σκαπάνην, ὅπως βελιδοσκοπῆ τὸν τόπον.

Κύνος καὶ βοῦς ἐγένετο ὁ Ζεὺς χάριν τοῦ ἔρωτος· μεγάλα ἐτέλεσε κατορθώματα ὁ Ἡρακλῆς χάριν αὐτοῦ· ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του κατηύνασε τὸν Κέρβερον καὶ κατήλθεν εἰς τὸν Ἀχέροντα, ὅπως λάβῃ τὴν Εὐρυδικὴν του. Ὁ Ὀρόντης μας δὲ ὡς ὄφρις ἐσύρετο ἐν ὑπογείῳ ὁδῷ, ὅπως εὐρῇ τὴν Ἑστιάδα του.

Κρίμα ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη τοῦτο, ὁ Κάδμος εἶχεν ἤδη μεταμορφωθῆ εἰς ὄφιν, διότι ἄλλως ἤθελεν ἀξιώθῃ τούτου ὁ Ὀρόντης. Ἄλλ' ἤδη, ἐξ αἰτίας τοῦ Κάδμου, θέσις ἄλλη δὲν ὑπῆρχε πρὸς μεταμόρφωσιν καὶ ἄλλου θνητοῦ εἰς ἕρπετόν.

Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τῆς κοιλίας πορείαν, εἶδεν ὁ Ὀρόντης φῶς· ἐνόησεν ὅτι ἐπλησίαζε. Τῷ ὄντι, ἦτον ἡ Σιλβία, ἥτις περιέμενεν αὐτὸν κρατοῦσα λύχνον ἀνημμένον. Ἐφθασε δὲ εἰς τὴν εἰσοδον, καθάπερ νηρόμενος ἐφθασεν ἄλλοτε εἰς τὴν παραλίαν ὁ πιστὸς ἔραστής τῆς Ἡροῦς, βλέπων τὸ λυχνάριον, ὅπερ ἡ ἐρωμένη του ἐκράτει ἀνημμένον.

Πιθανὸν τὸ διάβημα τοῦτο τῆς Σιλβίας νὰ θεωρηθῆ ὡς ἱεροσυλία κατὰ πρῶτην ἐποψίν· ἀλλὰ δεῖν οὐχ ἦττον νὰ κληθῆ καὶ θεμέλιος λίθος, ἐφ' οὗ ἀνφοδομήθη τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρώμης. Διὰ τοῦτο ἐγὼ τὴν Σιλβίαν θεωρῶ ὡς τὸ πρῶτον στέλεχος τῶν καλογορευτῶν (α). Αὕτη ἐσχημάτισε τὸ πρῶτον ἐμβρυον

(α) Ὁ θελὼν νὰ μάθῃ τὴν ὑφισταμένην ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων τῆς Ἑστίας· ναῶν καὶ τῶν ἡμετέρων ἱερῶν μονῶν, ὡς καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐνδύεσθαι τῶν μοναχῶν ἐκείνων καὶ τῶν ἡμετέρων, τὰ ἦδη, εἶμα, ἱεροτελεστίας, προσευχᾶς, διαίταν, κλπ. τούτων τε καὶ ἐκείνων, ἀς ἀναγνώσῃ τὸ σύγγραμμὰ τοῦ *Du Boulay*, ὁ Ἱησαῦρος· τῶν Ρωμαίων Ἀρχαιοτήτων ἐν Κέρ. ΙΕ'. Σημ. «Ἀνατολῆς».

τοῦ ρωμαϊκοῦ μεγαλείου καὶ τῆς Ἀγορᾶς Ἀρχιερωσύνης, καθάπερ μικρὰ βάλανος, ἥτις περιέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν δρυῖν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐξαπλώνει μεγαλοπρεπεῖς κλάδους.

Ἀφοῦ ὁ Ὀρόντης ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἐκεῖ, ἀνάγκη ἐπέστη νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑδραγωγείου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὴν τοιαύτην ὁδὸν διήνησε πολλάκις, ἄχρις οὗ ἡ Σιλβία ἐνόησεν ὅτι ἡ παρεκτροπὴ τῆς ἔμελλε νὰ γίνῃ καταφανής. Ἐπέκειτο ὁ φόβος νὰ ταφῆ ζῶσα, διότι τοιαύτην ἀμείλικτον ποιήν ἔπέβαλλεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἱερεὺς. Ἄν δὲ τοῦτο συνέβηκε, θὰ ἐθάπτοντο, πρὶν ἢ ὑπάρξωσιν, ἡ Ρώμη, ἡ Ἀγορὰ, τὸ Καπιτώλιον, οἱ Αὐτοκράτορες καὶ οἱ Παπαί.

Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ἐξευρεθῆ μέσον τι σωτηρίας, καὶ μέσον σύντομον καὶ ταχύ, ὅπερ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Στεφανηφόρου καὶ τῆς μυσταγωγῆς. Στεφανηφόρος καὶ μυσταγωγὸς ἦσαν τότε ὅτι σήμερον Ἐπίσκοπος καὶ Ἡγουμένησσαι. Συνεσκέφθησεν ἐφ' ἱκανὸν οἱ δύο ἔρασταί, οἵτινες, εὐφρεῖς ἀμφότεροι, εὐρον τέλος πάντων μέσον τι πρόσφορον.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Ὀρόντης τῇ Σιλβίᾳ.

— Γινώσκεις, φίλη μου, ὅτι ὁ γινώσκων νὰ θέτῃ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπερρυσικὴν πανουργίαν, ὅσην παράδοξος καὶ ἂν ἦ αὕτη, δύναται δι' αὐτῆς νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς κενὰς τοῦ ὄχλου κεφαλὰς;

— Τὸ γινώσκων κάλλιον παντὸς ἑτέρου, ἀπεκρίθη ἡ Σιλβία, διότι τοιαύτης πανουργίας θύματα ἐσμὲν αἱ Ἑστιάδες παρθένοι.

— Μάθε πρόςδε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀρόντης, ὅτι ἡ ἐγκληματοικωτέρα πράξις, ἢ μάλλον ἀνόσιος, μεταβάλλεται αὐθωρεῖ εἰς ἀγίαν καὶ δικαίαν, ὀπόταν πιστευθῆ ὅτι αὐτοῦργος αὐτῆς ὑπάρχει Θεὸς τις.

— Ταῦτα πάντα εἰσὶν ἀληθέστατα, εἶπεν ἡ κόρη τοῦ Νουμήτορος, ἀλλὰ τί κοινὸν ἔχουσι μετὰ τὴν ὑπόθεσιν μας;

— Ἴδου, ἐπέλαθεν ὁ ἑρκατής. Σὺ δέον νὰ ἀναγγείλης τῷ ἱερεῖ καὶ τῇ μυσταγωγῷ ὅτι ὁ Θεὸς τῶν πολεμικῶν φιλᾶγγων, ὁ μεγυλοπρεπῆς Ἄρης, περιβεβλημένος αἴγλην ἀπειρον σὲ κατέστησε μητέρα. Ὅτι δὲ ὁ υἱός σου θέλει δομοιάσει τῷ πατρὶ του κατὰ τὴν ἰσχὺν, καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ ζενίθ τῆς δόξης του, θέλει μεταβῆ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐν ὅκ καὶ οἱ ἄλλοι εἰσὶ Θεοί.

— Τὸ νὰ εἶπω τοῦτο εἶναι λίαν εὐκολόν, εἶπεν ἡ Σιλβία, ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ πιστευθῶ;

— Ὡ! ἐπέλαθεν ὁ Ὀρόντης, μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ σὲ θεωρήσωσι σύζυγον τοῦ Ἄρεως, ἐὰν πράξῃς ὅ,τι σὲ συμβουλεύσω. Θὰ σοὶ προμηθεύσω ἀποδείξεις τοιαύτας, ὥστε οὐδεὶς θ' ἀμφιβάλῃ περὶ τούτου. Θέλω κάμει νὰ ἴδωσιν ὀφθαλμοφανῶς τὸν Ἄρην, ὅπερ συμφέρει ἡμῖν, διότι αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς θέλουσι κυρώσει τὸ θαῦμα.

Καὶ τῇ ἐξήγησε τί ἔδει νὰ πράξῃ. Τοῦτο θέλωμεν ἴδει ἡμεῖς προσεχῶς.

(ἵκολοθεῖ)

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

κατὰ τῆς συνηθείας τοῦ τρώγειν ζῶα.

Ἐνῶ μίαν τῶν ἡμερῶν, ἱστάμενος ὀρθός παρὰ τὸ παράθυρόν μου, ἔβλεπον τί ἐγίνετο καθ' ὄδον, εἶδόν τι τὸ ὁποῖον διήγειρεν αἰσθημάτα οἴκτου ἐν ἐμοί. Εἶδον μητέρα ἀκολουθοῦσαν τὸ τέκνον τῆς, καταδικασθεὴν εἰς θάνατον, καὶ διὰ τοῦτο ἀγόμενον δέσμιον! Ὑποθέτω ὅτι θὰ γέλῃσῃ ὁ ἀναγνώστης καὶ ὅμως ἐὰν εὑρίσκητο ἀντ' ἐμοῦ, θὰ ἐδάκρυεν ὅπως καὶ ἐγώ! Ἡ μήτηρ ἐκίνησε, ἄς τὸ εἴπωμεν, ἦτο μήτηρ μόσχου καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ θμιλήσῃ, ἀλλὰ καὶ αἱ φωναὶ καὶ τὰ σπασμωδικὰ κτυπήματά τῆς, ἦσαν εὐγλωττότερα καὶ τῶν λόγων. Ἐγύριζε πέριξ τῆς ἀμάξης ἐφ' ἧς ἦτο τὸ τέκνον τῆς, ἔκυ-

πτε τὴν κεφαλὴν ὄλωσ περιλυπός, ἐμυκάτο θρηνηδῶς, ἡ δὲ ταραχὴ τῆς, ἧτις ἐφαίνετο μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς τῆς, ἐδείκνυε τὸ μέγεθος τῆς ἀπελπισίας τῆς. Ἄξιον θεοβίως οἴκτου ἦτο τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο ζῶον· πότε μὲν εἶχε τὸ θλέμμα ἔτεροπλανῆς, πότε δὲ ἠτένιζε θυμοειδῶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κύνας, νομίζουσα ὅτι αὐτοὶ ἐπεβουλεύοντο τὸν μόσχον του, καὶ ἄλλοτε ὄμμα κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἠπέλει διὰ τῶν κεράτων τῆς. Αἱ γυναῖκες κατέφευγον εἰς τὰ ἐργαστήρια ἑοῦ μετὰ τὰ τέκνα των, καὶ ἀφοῦ παρήρχετο ὁ κίνδυνος, ἐξήρχοντο νὰ θαυμάσωσι τὴν φιλοστοργίαν καὶ τὴν γενναιοδότητα, μεθ' ὧν τὸ ταλαίπωρον ζῶον ὑπερησπίζετο τὸ τέκνον του, καὶ ἐδάκρυον ἀκούουσαι τὰς γοερὰς φωνὰς του.

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο θέαμα περιεργαζόμενος, ἀνεπόλησα κατὰ νοῦν ὅτι αὐταὶ ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἠσθάνοντο τοσαύτην, λυπηρὴν διὰ τὸν ταλαίπωρον μόσχον, θὰ ἔτρωγον ἴσως αὔριον ἐκ τῆς σαρκός του, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶσι πόσον ἐλυπήθησαν δι' αὐτό. Καὶ τῶνόντι, δὲν εἶναι φοιτὸν νὰ συλλογίζηται τις ὅτι γυνὴ νέα, ἀνθηρὰ, εὐαίσθητος, βλέπει συνεχῶς τὸ γεῦμά τῆς περιεργόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὅτι διὰ νὰ τραφῇ ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὐαίσθητος αὕτη νέα, ἀπαιτεῖται βοῦς, πέλεκυς καὶ βραχίων Ἡρακλέους; Καὶ ὅμως ὅταν τὴν παρατηρήσῃ τις, πιστεύει ὅτι τρέφεται διὰ τῶν δροσερωτάτων καρπῶν, διὰ τῆς γλυκυτάτης ἀμβροσίας, δι' ὧν ἐτρέφετο καὶ ἡ Εὐὰ ἐν τῷ παραδείσῳ πρὶν ἀμαρτήσῃ. Αἱ σαρκιόβοροι ἐπιθυμῖαι τῆς γυναικὸς εἶναι ἀπόδειξις ἀναντίρητος τῆς πτώσεώς τῆς· αὐτὴ πρέπει ν' ἀμφιβάλωμεν ὅταν βλέπωμεν αὐτὴν τρώγουσαν ἐξ ἴσου καὶ καρποὺς τῆς γῆς, καὶ κρέας δαμάλεων, καὶ σάρκας προβάτων καὶ μόσχων, θανατωθέντων ὑπὸ βαναύσου κρεωπώλου.

Τοσοῦτω δὲ παρὰ φύσιν εἶνε ἡ θηριώδης αὕτη ἔξις, ὥστε, ὁσάκις περιφερόμεθα εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ἀπαντῶμεν πρόβατα, βόας,

δαμάλεις, εὐχαριστούμεθα νὰ βλέπωμεν αὐτὰ, χωρὶς διόλου νὰ φκντασθῶμεν ὅτι ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῶν θὰ φάγωμεν βραστόν, καὶ ἐψητόν, καὶ καπνιστὸν, ὅπως δὲν τὸ ἐφκντάζετο οὔτε ὁ Ἄδᾶμ εἰς τὴν Ἐδέμ, ὅτε τὰ θρνία ἐκοιμῶντο ἀνύποπτα μεταξὺ τίγρεων καὶ λεόντων. Μόνον οἱ κρεωπῶλαι, σκληροκάρδιοι γινόμενοι ἐξ ἀνατροφῆς, ὁσάκις βλέπουσι τὰ ζῶα αὐτὰ βόσκοντα ἠτύχως, ἀναπολοῦσιν ἀπλήστως τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποφέρωσιν αἱ σάρκες των. Τίς δὲν φρίσσει βλέπων τοὺς αἰμοβόρους αὐτοὺς, σφάζοντας τὰ ζῶα, καὶ ἀπολαύοντας, ἐν μέσῳ τοῦ αἵματος, ἰδίας τινὸς ἠδονῆς; Τίς δὲν αἰσθάνεται ἀνορθουμένως τὰς τρίχας του, ὅταν βλέπῃ αὐτοὺς κατακερματίζοντας τὸ σφαγέν ζῶον, κρεμῶντας τὰ μέλη αὐτοῦ, καὶ ἐπιδεικνύοντας αὐτὰ μετ' οἰήσεως; Πόσοι βόες, πόσοι μόσχοι, πόσα ἀθῶα θρνία ἐθυσίασθησαν διὰ νὰ χορτάσωσι τὴν ἀδδθηραγίαν ἡμῶν, ἀφοῦ ἀπεβλήθημεν τοῦ παραδείσου! Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ αἶσθημα τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀηδίας, τὸ ὁποῖον μετὰ κατέλαβέ ποτε ἰδόντα πρὸ τῶν ποδῶν μου ρύκκα κατακόκκινον· ἂν δὲ καὶ ἔμαθον μετὰ ταῦτα ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ ἐργαστήριον βαφῆως, τὸν ἀναπολῶ πάντοτε φρίσσω, καὶ ἐνθυμούμενος ταῦτο χρόνως τὸν αἱματόφυρτον ποταμὸν τῶν Ἰνδικῶν ταρτάρων, εἰς τὸν ὁποῖον καταποντίζονται, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Βράμα, ὅλοι ὅσοι τρώγουσι σάρκας ζῶων.

Ἄλλ' ἐὰν ὅστις ἔχη καρδίαν ἀνθρώπου φρίσσει ὁσάκις βλέπῃ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα σπῆλκικα, τὰ ὁποῖα κατοικοῦσιν ἀνθρωπόμορφοι τίγρεις, οἱ κρεωπῶλαι, δὲν φρίσσει τάχα ἔτι μᾶλλον ὅταν βλέπῃ εἰς ἐργαστήριον πτηνοπώλου, ὀρμαθοῦς ὀλοκλήρου; πτηνῶν, καὶ ἀνθρώπων; ἐμπορευμένους ἄστυειδῆτως πτώματτα; Καὶ ὅταν μὲν τρώγωμεν ἐψητόν ἢ βραστόν, ἐπειδὴ τὰ τεμάχια εἶναι μικρὰ, δυνάμεθα νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρχαν

μέλη πλάσματος, ἔχοντος ζωὴν ὡς καὶ ἡμεῖς· ἀλλ' ὅταν ἔχης ὑπ' ὄψιν σου ὀλοκλήρον τὸ σῶμα πτηνοῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶχε πνοήν, ὅταν βλέπῃς τὰ πτερά του δι' ὧν ἐπλανᾶτο ὑπὸ ὠραῖον οὐρανόν, τοὺς πόδας δι' ὧν ἐκἀθήτο ἐπὶ πρασίονων κλαδίων, τὴν κεφαλὴν, τὸ ῥάμφος του, τὸν λάρυγγά του αὐτόν, ὅστις ἔτερεπε τὰς ἀκοάς μας; Πολλὰκις καταδροχθίζομεν διὰ μιᾶς ὀλοκλήρον πτηνόν· ἐξαρχνίζομεν συγχρόνως ὄλα τὰ ὄργανά του. Βεβίως διὰ νὰ προλάβωσι τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην κρεωραγίαν οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ, διέδωκαν τὴν σωτηρίαν ἐκείνην δόξαν ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν πτερόων ἡμῶν μεταβαίνουνσι πολλάκις καὶ εἰς πτηνά.

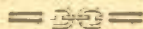
Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἰχθίων οἱ μὲν ἔχουσιν ὀλίγον αἶμα, οἱ δὲ στεροῦνται τοιοῦτου πκντάπκσι, καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν Γρχρὴν, τὸ αἶμα εἶναι ζῶη, εἶναι ἴσως πλέον συγκεχωρημένον νὰ τρώγωμεν ἰχθύας, καλὸντα μάλιστα καὶ αὐτοὶ τρώγοντα μεταξὺ των, καὶ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προηγούμενον. Ἡ θηριώδης τῶν λεόντων, τῶν τίγρεων καὶ τινῶν ἄλλων ἀγρίων ζῶων, ἐδύνατο ἐπίσης νὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ εἴμεθα θηριοβόροι· πλὴν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι σκληρόταττα, ἐὰν τὰ ἐτρώγωμεν θὰ ἐγενόμεθα ἄλλοι Καν. νίβαλοι. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν καὶ κρχαρίς; διότι ἐπὶ Πλινίου, εὑρέθη τις ἔχων ἐντὸς τῆς κοιλίας αὐτοῦ πκθρωπον πάνοπλον. Οἱ ὄφεις τὴν θαλάσσης εἶναι φαρμακεροὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέχρωμεν αὐτῶν. Τὸ τερατῶδες μέγεθος τῆς φαλαγγὸς καὶ ἡ ἀποφορὰ τοῦ ἐλαίου τῆς προστατεύουσιν αὐτὴν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδδθηραφγίας. Πίθηκας δὲν ἐρχέ ποτε οὐδὲν ἐθνο; πεπολισμένον, διότι δομοιάζουσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ ψιττακὸν προφυλάσσει ἡ ὀμιλία του. Εὖτυχῶς ὅμως οὐδὲν προστατεύει τὰς καρίδας, τὰς πεταλίδας καὶ τὰ λοιπὰ ὄστρεα. Διάσημός τις φυσιολόγος Γερμανὸς

ἐμέτρησε χίλια ἔντομα ζωντανά ἐντὸς ἐνὸς μέτρου καρίδων· ὥστε τρώγοντες ὀλίγα ἐκ τῶν ζώων τούτων, τρώγωμεν καὶ μυριάδας ἄλλας ζωφρίων! τὴν γαστριμαργίαν ἡμῶν δὲν ἀναστέλλει τοιαύτη τρομερὰ καταστροφή;

Ἄλλὰ φεῦ! δὲν ἦλθεν, ἢ μᾶλλον παρῆλθεν ἢ κατάλληλος ὥρα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δογμάτων τοῦ Πυθαγόρου. Ἡ λαυμαργία τῆς παρουσίας ἐποχῆς εἶναι τοσούτω μεγάλη, πολλὰ τῶν ἐδεσμάτων τὰ ὁποῖα τρώγομεν εἶναι τοσούτω ὀλίγον φυσικά, ὥστε δὲν εἶναι παράδοξον ἐάν ποτε φάγωμεν καὶ τίγρεις, καὶ χελιδόνας καὶ πελαργούς, πιθανὸν δὲ καὶ σειρήνας, ἂν καὶ ἔχωσι τοσαύτην ἀμοιότητα πρὸς τὰ ὠρῶν φύλλον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικαῦ)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Θέλετε νὰ καθαρίζετε πραχείως τὰ χειρόκτια σας διὰ νὰ φάνωνται ὡς νέα, πρωτοφόρητα; Μεταχειρισθῆτε μίγμα ἐκ βενζίνης (ἐξ οἴνουπνεύματος), ἀφοῦ προηγουμένως διαλύσητε ἐν αὐτῷ σάπωνα τριμμένον· τοῦτο καλεῖται κοπανιοῦχον οἴνουπνευμαρίψατε ἐν αὐτῷ εἰς ἀναλογίαν ἐνὸς τετάρτου (1/4) καυστικῆν ἀμμωνίαν. Φορέσατε τὰ χειρόκτια, καὶ δι' ὑδάσματος ἢ φλανέλλας ἐμβαπτίζομένης εἰς τὸ ρηθὲν ὑγρὸν ἀποτρίψατε τοὺς ῥύπους. Μετὰ ταῦτα δι' ὀλίγου ξηροῦ πιττύρου ἐπιτρίβοντες, ἀφαιρεῖτε καὶ τὴν ὑγρασίαν μέχρις ἐντελοῦς; Ξηράνετε τῶν χειροκτίων.

2. Γλύκισμα διὰ τὸ τέιον. Λαμβάνομεν 1 ποτήριον βουτύρου ἀναλελυμένου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ρίπτομεν 2 ποτήρια ζαχαρέως ψιλῆς καὶ, ἀφοῦ τὰ ἀναμιζόμενα καλῶς, ρίπτομεν ἀνὰ ἐν 6 ὡρᾷ, 1 ποτήριον γάλακτος, 2 μοσχοκάρυα κοπανισμένα, τὴν φλούδαν ἐνὸς λεμονίου, 400 δράμια σταφίδα

τῆς Κορίνθου, καὶ 6 ποτήρια ἀλεύρου. Ἄφοῦ ἀναμιζόμενα πάντα ταῦτα καλῶς, τὰ ρίπτομεν ἐντὸς δοχείου ἀλειμμένου διὰ βουτύρου καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φούρνον. Καλὴν ἔρξιν! Ἡ συνταγὴ αὕτη ἐστάλη ἡμῖν ἐκ Συμῆνης ὑπὸ κυρίας ρημιζομένης διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰς τὰ τοιαῦτα. Φαντασθῆτε τί θὰ ἦνε!

3. Ἐπιθυμεῖτε διὰ τοὺς φίλους τοῦ οἴκου σας κανὲν καλὸν ροσόλιον ἄνευ πολλοῦ ἐξόδου; Βράσατε ὕδωρ μετὰ διπλασίας ποσότητος σακχάρους, ὥστε νὰ γίνῃ σιρόπι· προσθέσατε καλὸν οἴνουπνευμα διαλύοντες ἐν αὐτῷ ὀλίγας σταγόνας ἐλαίου τῆς μέντας. Ἴδού ἔχετε ροσόλιον μέντας. Ἄλλὰ θέλετε νὰ ἔχη τὴν εὐάρεστον ὀσμὴν τοῦ ἀνίσου; Προσθέσατε εἰς τὸ κραμα τοῦ σιροπίου καὶ τοῦ οἴνουπνεύματος σταγόνας αἰθερίου ἐλαίου τοῦ ἀνίσου, ἢ λεμονίου ἂν τὸ θέλητε κιτριόσμον· προσθέσατε καὶ χρομα τοῦ κρεμίζιου διὰ νὰ χρωματισθῇ ἐρυθρόν. Τὸ ὄνομα ροσόλιον ἰτχλικόν, παράγεται ἐκ τοῦ rosa=ρόδον, καὶ oglio=ἐλαίον, διότι τὸ πρῶτον ροσόλιον εἶχε τὴν ὀσμὴν καὶ τὸ χρομα τῶν ῥόδων.

4. Πῶς νὰ διακρίνομεν τὰ καλὰ μανιτάρια ἐκ τῶν δηλητηριωδῶν;

1) Ἐάν κοπτόμενα ἀλλάξωσι τὸ λευκὸν χρομα τῶν εἰς κυανοῦν, κίτρινον, μκυρον, μὴ τὰ τρώγετε, εἶνε ὑποπτα.

2) Ἐάν σχιζομένων αὐτῶν, ἐκρή γαλακτώδης ὀπὸς, μὴ τὰ τρώγετε, εἶναι ὑποπτα.

3) Ἐάν ἔχουν χρομα, ἐρυθρόν ἢ κυανοῦν, ἀφήτετέ τα, εἶνε ὑποπτα.

Ἔλεος δὲ, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς φόβου, βράσατέ τα με ἀλατόνερον καὶ χύσατε ἔπειτα αὐτό. Ἐάν μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε κανὲν ὑποπτον, ἢ ἐπιβλαβὴς οὐσία, βεβηιωθῆτε, διελύθη μετὰ τὴν ἀπόδρασιν, καὶ δύνασθε νὰ φάγητε ἀφόβως τὰ ὑπολειφθέντα καὶ μετὰ καλὴν ἔρξιν.

5. Τὰ μάλλινα ὑφάσματα ἡμῶν πλυόμενα συστέλλονται καὶ γίνονται πολλάκις τόσον στενά, ὥστε καθίστανται ἄχρηστα. Πῶς νὰ προλάβωμεν τὸ δυσάρεστον τοῦτο; Ἄφ' ἑσπέρας βάλλετε τα εἰς θερμὸν ὕδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτετε κατ' ἀναλογίαν εἰς μίαν ὀκτὼ ὕδατος 1 1/2 γραμμάρια βόρακος, ἢτοι τῆς συνήθως καλουμένης χρυσοκόλλας. Τὴν ἐπιούσαν ἐκπλύνάτε τα με ὁμοιον νερόν, τῇ προσθήκῃ πάλιν βόρακος ἄνευ σάπωνος. Τέλος ἐκπλύνάτε τα ὀριστικῶς διὰ θερμοῦ ὕδατος, καὶ ἀρησάτε τα νὰ στεγνώσουν. Δὲν θὰ στενεύσουν πλέον.

6. Ἐάν ἐπιθυμῆτε νὰ πίνετε καφὲν ἀρωματικώτερον τοῦ συνήθους, ἅμα ἐκβάλητε αὐτὸν ἐκ τῆς φρυκτηρίου μηχανῆς (καθαυρδιστηρίου), ἐπιπάσσετε εὐθὺς λεπτὴν κόνιν σακχάρους, ἢτις, τηκομένη, περιβάλλει τοὺς κόκκους με λεπτὸν στρώμα, δι' οὗ περιυλάσσεται τὸ ἄρωμα τοῦ καφέ. Διατηρεῖτε δὲ αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν καὶ μόνον ἀλέθετε τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, ὡσάκις ἐπιθυμῆτε νὰ πίνετε καλὸν ἀρωματικὸν καφέν.

7. Βασιλόπηττα Συμυρναϊκή. Λαμβάνομεν μίαν ὀκτὼ βουτύρου ἀναλελυμένου ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ ρίπτομεν ἐντὸς τεσσάρων ὁκάδων ἀλεύρου καλοῦ καὶ μιᾶς ὁκάδας σακχάρους κοπανισμένης ἀναμιγνόμενα ταῦτα καλῶς διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ ἡμισείαν ὥραν, κατόπιν ζυμόνομεν τὸ μίγμα τοῦτο με δύο ποτήρια ἀλυσίδας κατασταλακτικῆς καὶ δύο κοχλιάρια τῆς σοῦπας προζυμίου ἀγγλικοῦ. Πλάττομεν τὴν πῆτταν καὶ τὴν στέλλομεν ἀμέσως εἰς τὸν φούρνον. Καὶ τοῦ χρόνου!

8. Εἰς τοὺς ἐργαζομένους διανοητικῶς τὰ μῆλα ἐσθιόμενα παρέχουσι μεγάλην ἀνακούφουσιν· λόγοι ἱατρικοὶ τὸ ἀποδεικνύουσιν. Ἀπὸ τῆς τραπέζης λοιπὸν λογίου οὐδέποτε πρέπει νὰ λείπωσι τὰ μῆλα.

9. Ἐάν τὰ μάλλινά σας φορέματα, τὰ

μεταξωτὰ ἀμαυροῦ χρώματος, οἱ πιλόι σας, τὰ τραπεζομάνδουλα ρυπωθῶσιν ὑπὸ κηλίδων ἐξ ἐλαίου, ἀγοράσατε συνήθη καλίαν, ἢ λατρῶν, καὶ διαλύσατε αὐτὴν εἰς 30 δράμια ὕδατος ζεστοῦ. Δι' αὐτοῦ ἀλείψατε καλῶς τὰς κηλίδας καὶ ἔπειτα δι' ἐνὸς κοχλιαρίου ἀποβάλατε τὸν σχηματισθέντα ἐκεῖ σάπωνα (ἐκ τῆς καλιᾶς μετὰ τοῦ ἐλαίου ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἐπάνω σάπων). Πλύνετε ὑστερα μετὰ καθαρὸν ὕδωρ τὸ μέρος. Πιθανὸν ν' ἀναγκασθῆτε νὰ ἐπαναλάβητε δις τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ἵνα ἀποκαταστῶσι πλέον τὰ φορέματα καθαρῶτα ὡς νέα.

10. Ἐάν τύχη νὰ καῖτε, καὶ πρὸ πάντων διὰ σιδήρου καυτοῦ, θέσατε ἐπὶ τοῦ καέντος μέρους λεπτὴν κόνιν ξυλάνθρακος. Πρὸς στιγμὴν θὰ αἰσθανθῆτε ζωηρότερον τὸν πόνον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ παρέλθῃ οὗτος ἐντελῶς· ἀρκεῖ ἅπαξ μόνον νὰ ἐπιθέσσητε τὴν κόνιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦνε μᾶλλον ἄφρονος.

11. Ἐάν εἰς τὸ δοχεῖον τῆς λάμπας, ὅπου ὑπάρχει τὸ πετρέλαιον, ρίψητε μικρὰν ποσότητα καθαυρδισμένου ἄλατος, θὰ ἀναδίδῃ ἢ θυμαλῆς πλειοτέραν λάμψιν, ἔτι δὲ ἀποσοβεῖται καὶ πᾶς κίνδυνος ἐκπυροσροτήσεως. Διὰ τοῦ ξηροῦ ἄλατος ἀφαιρεῖται πᾶσα ὑδατώδης οὐσία καὶ συνεπῶς τὸ πετρέλαιον καίεται ἄνευ τοιοῦτου ἐμποδίου καλλίτερα.

12. Πρὸς τὰς κυρίας. Διὰ νὰ μὴ μαραινῶνται τὰ ἄνθη τῶν καμελιῶν, ἅτινα σᾶς προσφέρουσι τὰς ἡμέρας ταύτας διὰ τὰς συναναστροφάς, ἐμβάλλετε τὸν μίσχον αὐτῶν ἐντὸς γεωμήλου. Θὰ διατηρηθῶσι νωπὰ καὶ δροσερὰ ὡς νὰ ἦσαν ἄκοπα.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Καταστροφή ἐν τῇ ἀρχαιοῦτι. — Ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Τακίτου εὐρίσκομεν τὴν ἐπομένην διήγησιν καταστροφῆς ἐχούσης πολλῶν

μοιότητα πρὸς τὴν ἐν Βιέννῃ συμβῆσαν.

«*Ἐπὶ τῆς ὑπατίας τοῦ Μάρκου Λικινίου καὶ Α. Καλπουρινίου (27ον ἔτος μετὰ Χ.) συνέβη ἀπροσδόκητος καταστροφή, προξενήσασα ἀπωλείας, ὅσας δύναται νὰ ἐπενέγκῃ δεινὸς πόλεμος. Ἀπελεύθερός τις, καλούμενος Ἀτίλιος, εἶχε κατασκευάσει ἐν Φιδαινῇ ἀμφιθέατρον, ἐν ᾧ περ ἔμελλον νὰ ἀγωνισθῶσι μονομάχοι· ἀλλ' ἐν τῇ οἰκοδομῇ δὲν κατέβαλε τὰ θεμέλια ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους, οὐδὲ συνέδεσε στερεῶς τὴν ξυλικὴν τοῦ οἰκοδομήματος· ὑπέπεσε δὲ εἰς τὸ λάθος τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως χρημάτων, ἀλλ' ἐκ φιλαργυρίας. Τὸ πλῆθος, στερηθὲν τοῦ θεάματος, τούτου ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου, ἔδραμε σωρηδὸν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον· οὕτω δὲ τὸ οἰκοδόμημα, ἔνεκεν τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν, ταλαντευθὲν πρὸς στιγμήν, κατέπεσεν αἴφνης ἐνδοθεν καὶ ἔξωθεν, κατασυντρίψαν καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια καταθάψαν ἄπειρον πλῆθος ἀνθρώπων· καὶ οἱ μὲν ἀπ' ἀρχῆς κατασυντρίβοντες, εὐθὺς ἐκπνεύσαντες, ἀπηλλάγησαν τῶν δεινῶν, πολλῶ δὲ μάλλον ἀξιολύπητοι ἦσαν οἱ ζῶντες, ὅσοι εἶχον τὰ μέλη συντετριμμένα ἢ ἐξηρωμένα. Τοῦ δυστυχήματος γενομένου γνωστοῦ, πλείστοι ὅσοι προσήλθον ἀναζητοῦντες τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους· ὅσοι δὲ δὲν ἀνεύρισκον αὐτοὺς, κατελαμβάνοντο ὑπὸ ἀπειριγράπτου θλίψεως, ἢ ἐπιθύσανεν ἢ ἀδελότης, ὅτε δὲ ἤρξατο ἡ ἀφαίρεσις τῆς ξυλικῆς καὶ τοῦ χώματος, πάντες ὠρμησαν πρὸς τοὺς νεκρούς, ἐναγκαλιζόμενοι καὶ κατασπαζόμενοι αὐτούς. Πολλὰ ἔριδες συνέβησαν μεταξὺ τῶν προσελθόντων, διότι δυσκόλως ἀναγνωρίζοντες τὸ συντεθλασμένον πρόσωπον νεκροῦ τινος, οἰκειοιοῦντο αὐτὸν πολλοὶ ὡς ἴδιον συγγενῆ κτλ. Πεντήκοντα χιλιάδες ἀνθρώπων ἐφονεύθησαν καὶ ἠκρωτηριάσθησαν ἐκ τῆς καταπτώσεως τοῦ ἀμφιθέατρο. Τότε δὲ ἡ Γερουσίᾳ ἐξέδοτο διάταγμα, δυνάμει τοῦ ὁποῦ*

οὔδεις ἠδύνατο νὰ συστήσῃ ἀγῶνας μονομάχων, ἂν μὴ πρότερον ἐπλήρωσε 400,000 στερεσίων (37,000 φρ.), προσέτι δὲ οὐδεμία ἠδύνατο νὰ δοθῇ παράστασις, ἂν μὴ ἐβεβαιούτο πρότερον ἀκριβῶς ἡ στερεότης τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ Ἀτίλιος κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον· αἱ δὲ οἰκίαι τῶν πλουσίων ἦσαν ἠνεωγμέναι πρὸς ὑποδοχὴν τῶν τραυματιῶν, καὶ πανταχοῦ ἀπεστέλλοντο ἰατροὶ μετ' ἐπιδέσμων καὶ ἄλλων βοηθημάτων· ἀπλῶς δ' εἶπεν ἡ πόλις ἕπασα, πενθοῦσα, ἐφαίνετο ὡς περιθάλλουσα τραυματίας μετὰ φονικωτάτην μάχην.

Νοημοσύνη βατράχου. — Ἡ ἐφημερίς Illustration ἀναφέρει γεγονός ὑπερμέτρως παράδοξον καὶ θαυμαστόν, ἀρυσθεῖσα αὐτὸ ἐκ προσφάτων πειραμάτων ἀγγλοῦ ἐντομολόγου.

Ὁ φυσιοδίφης οὗτος πλέον ἢ ἄπαξ ἐνέπηξεν ἐν λάκκῳ πλήρει ὕδατος ράβδον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἔθηκεν χερσαίον βάτραχον, εἶτα ἔμεινεν ἐπὶ ὥρας καὶ ἡμέρας μάστιχα ὀλοκλήρους παρατηρῶν τὸ συμβησόμενον, καὶ τίνι τρόπῳ ἤθελεν ἐκφύγει ἐκείθεν τὸ ζῶον. Τὸ θέαμα ἦτο ἐνδιαφέρον· καὶ πράγματι, ἰδοὺ τί διεγίεται ὁ ἐπιστήμων ἐκεῖνος.

«Ἄφου περιέτρεξε τὴν νῆσον αὐτοῦ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, καὶ ἐπέισθη περὶ τῆς ἐλλείψεως δυνατῆς τινος ἐξόδου, ὁ βάτραχος φαίνεται ἐπὶ στιγμήν ἀπελπισθεῖς, ἢ μάλλον συγκεντροῦται ἐν ἑαυτῷ, ὅπως σκεφθῇ καθ' ὅσον μικρὸν μετὰ ταῦτα θλέπω αὐτὸν ἀναρριχώμενον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ράβδου, προσδένοντα ἐκεῖ νήματα, καὶ οὕτως ἀφινόμενον ὅπως πέσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

«Εἰς τὴν θέσιν ταύτην διαμίνει ἀκίνητος, περιμένων ὅπως πνοὴ ἀέρος τὸν παρασύρῃ, ἐξωθοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ φθάσῃ εἰς ἐν τῶν χόρτων τῆς ὄχθης. Ἐὰν ἡ τοῦ ἀέρος αὕτη

πνοὴ θραδύνη πολὺ, ἢ τὸ μέσον ὀπωσθήποτε δὲν ἐπιτυγχάνῃ, ὁ βάτραχος προστρέγει εἰς μέσον πολυπλοκώτερον ἔπι. Τίς ἀγνοεῖ τοὺς μικροὺς ἐκείνους λευκωποὺς θυσάνους, οἵτινες ἀπαντῶνται ἐν τῇ ἐξοχῇ ἵπτάμενοι ἐλαφρῶς ἐν τῷ ἀέρι, καὶ οἵτινες ἀφαιρῶνται καὶ ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρως αὔρας;

«Εἰς ἓνα λοιπὸν ἐκ τῶν τοιούτων ἐμπιστεύεται ὁ βάτραχος μας τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἀναρριχθεῖς ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς εἰρηκτῆς αὐτοῦ, ἄρχεται κατασκευάζων ἕνα ἐκ τῶν μεταξοειδῶν ἐκείνων θυσάνων, ὅστις θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ἀερόστατον. Ἄλλὰ τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι κάμνει πρότερον δοκιμὴν τινά, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ὄργανου του, καὶ περὶ τῆς ἐπιφαινεῖας ἢ δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀνεμον, ὅπως τολμήσῃ νὰ ἀφεθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ μετακομισθῇ ὁμοῦ εἰς τὴν ξηράν. Εἰς τὰς δοκιμὰς ταύτας δὲν ριψοκινδυνεύει ἐκυτὸν πρὶν ἢ προσδεθῇ εἰς τὴν ράβδον διὰ μέσου νήματος, ὅπερ τῷ χρησιμεύῃ ὡς σχοινίον ἀσφαλείας.

«Ἐὰν ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀποτυγχάνῃ, ἰδοὺ αὐτὸς ἐκ νέου ἐπὶ τὸ ἔργον ἐπαναλαμβάνων ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, μέχρις οὐ παχύτερον τι ἀερόστατον ἢ σφοδρότερα τις πνοὴ ἀέμου τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν ξηράν. Ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀνακτᾷ ἐπὶ τέλους τὴν ἐλευθερίαν του.»

Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἀναδημοσιεύομεν μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως τὰ ἀεραυτικά ταῦτα τοῦ βατράχου τρόπαια.

Τὸ Γάλλιον. — Ὁ κ. Lecq de Boisbaudran ἐκοινοποίησεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν πρὸ 5 ἐτῶν τὴν ἀνακάλυψιν νέου ἀπλοῦ μεταλλικοῦ σώματος, ὑπάρχοντος, κατ' αὐτὸν, ἐντὸς τοῦ ἐνθείου ψευδαργύρου τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἠνωμένου μετὰ τοῦ ψευδαργύρου καὶ καδμίου. Γνωστὴ εἶναι παρὰ τοῖς χημικοῖς ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ κ. Lecq de Boisbaudran εἰς τὰς φασμα-

τοσκοπικὰς ἀναλύσεις. Ἀνεκάλυψε δὲ τὸ νέον τοῦτο μέταλλον ὀδηγηθεῖς ἐκ δύο νέων ραδῶσεων, αἱ δὲν εἶχε παρατηρήσει μέχρι τοῦδε εἰς οὐδὲν τῶν ἀπλῶν σωμάτων. Κεῖνται δὲ αὐταὶ ἐντὸς τοῦ ἰώδους μέρους τοῦ φάσματος, θέσις, ἐν ᾗ ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ αἱ ζωηρότεραι ραδῶσεις τοῦ ψευδαργύρου. Ἡ μὲν τῶν δύο τούτων νέων ραδῶσεων εἶναι ζωηρότατη καὶ κατέχει ἐν τῷ πίννακι τῶν μηχανῶν τοῦ κύματος, τὴν θέσιν 417, ἡ δὲ ἑτέρα, ἀσθενεστέρα οὖσα, ἔχει μήκος κύματος 405.

Τοῦ νέου μετάλλου μήπω ἀπομονωθέντος εἰσέτι τῶν ἐνώσεων αὐτοῦ, εἶναι ἄγνωστος ἡ φυσικὴ του ὄψις. Ἀπήλαυσεν αὐτὸ εἰς κατάστασιν ἐνύδρου χλωρικοῦ γαλλίου καὶ θεικοῦ γαλλίου, καὶ τοὺς διακριτικούς αὐτοῦ χαρακτῆρας ἐπαβεβίωσε μετ' ἀκριβείας. Διαφέρει ἐντελῶς τοῦ ψευδαργύρου καὶ τοῦ καδμίου, ὅστε δὲν ὑπολείπεται ἀμφιβολία περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.

Τὸ ὄνομα Γάλλιον, τῷ ἐδόθη παρὰ τοῦ ἀνακαλύψαντος εἰς τιμὴν τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ νέου τούτου μετάλλου ἐτέθη παρὰ τὰς τοῦ καισίου, ρουβιδίου καὶ θαλλίου.

Νέον λευκὸν κράμα. — Ἐσχάτως ὁ κ. Delatol ἀνεκάλυψε νέον μεταλλικὸν κράμα λευκὸν, ὅπερ, ὡς εὐθηνότερον ὄλων τῶν μέχρη τοῦδε ἐν χρήσει ἀναλόγων κραμάτων, θέλει ἀντικαταστήσει αὐτά. Τὸ νέον τοῦτο κράμα σύγκειται ἐξ 80 μερῶν χαλκοῦ, 2 μερῶν ὀξειδίου τοῦ μαγγάνιου, 16 μερῶν ψευδαργύρου, καὶ 4 μερῶν φασφορικοῦ ἀσβεστίου. Ἐκτελεῖται δὲ τὸ κράμα ὡς ἐξῆς: Προσθέτουσι, κατὰ μικρὰς ποσότητας τὸ ὀξειδίου τοῦ μαγγάνιου εἰς τὸν χαλκόν, τετηγμένον· ὅταν δὲ διαλυθῇ τὸ ὀξειδίου τοῦ μαγγάνιου, ρίπτουσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ φασφορικόν ἀσβέστιον. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀφαιροῦσι τὰς ἐπιπλεύσας σκωρίας καὶ προσθέτουσι τὸν ψευδαργύρον· καὶ μετὰ δέκα λεπτά χύνουσιν εἰς τύπου τὸ μεταλλικὸν κράμα. Ἐχει δὲ τὸ κράμα τοῦτο χεῶμα λευκότερον, εἶναι σκληρὸν καὶ ἰσοδύναμον τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀντίστασιν.

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΖΗΣΗΣ;

Θέλεις νὰ ζήσης; Ἀσπλαγγνος, ἀναίσθητος νὰ ἦσαι.
 Θνητὸν ποτὲ νὰ μὴ πονῆς, ποτὲ νὰ μὴ λυπῆσαι·
 Νὰ ἐλέπης τὴν πυρκαϊᾶν καὶ σὺ νὰ μὴ τὴν σβύνης,
 Νὰ ἐλέπης τὸν πνιγόμενον, καὶ σὺ νὰ τὸν ἀφήνης.
 Θέλεις νὰ ζήσης; Λάττιζε τὰ δάκρυα τοῦ πόνου
 Καὶ τὸ συμφέρον δίωκε τοῦ ἑαυτοῦ σου μόγου.
 Μίση τοὺς ἄλλους, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ οἰκίους,
 Καὶ ἀπεχθάνου ἅπαντας· θεῶρει τοὺς δημίους·
 Φιλότιμον!...τί τ'ἀγαπᾷς; τί παρ' αὐτοῦ προσμένεις;
 Τὰ φύλλα τῆς καρδίας σου διὰ αὐτοῦ μαρναίνεις,
 Καὶ τῆκεσαι, καὶ κείσται καὶ ἡ φυγὴ σου φθίνει,
 Ἐνῶ ὁ ἄλλος σὲ γελᾷ, ἢ καὶ σὲ κατακρίνει!
 Θέλεις νὰ ζήσης; Ἄφησον εἰς ἄλλους τὴν καρδίαν,
 Εἰς ἄλλους τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν εὐαισθησίαν.
 Παίξε καὶ σκίρτα εὐθυμος καὶ πίνε ρητινίτην,
 Καὶ μὴ κρατεῖς εἰς χεῖράς σου αἰ τὸν διαβήτην·
 Τί εἶν' ὁ κόσμος; ὄνειρον ἀπατηλὸν, στιγμαῖόν.....
 Ἐνῶ νομίζεις ὅτι ζῆς εἰς εὐθυμίαν πλέων,
 Ἐπέργεται ὁ θάνατος καὶ στωϊκῶς σ' ἀρπάζει,
 Καὶ τότε;... ἡ κυπρίσσις τὸν τάφον σου σκιδρίζει!
 Τί εἶν' ὁ βίος; ἔν μηδέν! τὸ φῶς εἶν' ἡ ἀρχὴ του,
 Ἀλλὰ σκιὰ τὸ τέλος του, κ' ἀπάτη ἡ προφή του.
 Ἀπάτη, ὄναρ, καὶ σκιὰ, κ' ἐκλείπῃσαι ἐλπίδες,
 Ἄς περιμένεις πάντοτε, πλὴν πώποτε δὲν εἶδες·
 Ἰδοὺ ὁ βίος τῶν θνητῶν!...ἄρα πρὸς τί λυπεῖσθαι;
 Μὴ αἰωνίως νεαρός, ὡς δυστυχῆ, θά ἦσαι;

Τί σ' ἀφελούν τὰ δάκρυα; ἀπόφυγε τὸν πόνον,
 Ξέρκαζε πάντα πανταχοῦ καὶ λάτρευε σὲ μόνον.
 ὦ! τί φροντίζεις δι' αὐτὸν, ἢ τί διὰ θεῖνον;
 Τὴν ἀκαλήφην θεωροῦν ὁμοίαν μὲ τὸ κρίνον.
 Κακὸς ἂν ἦσαι ἢ καλός, ὁ κόσμος δὲν φροντίζει,
 Μὲ τὸ συμφέρον ἕκαστος τὸ βῆμά του ρυθμίζει.
 Μὴ τάχα ἐν τῷ ἔρωτι ζητεῖς παρηγορίαν;
 ὦ! ἀίγησον!...τὴν ὄψιν του πιστεύεις τὴν ἡδέϊαν;
 Εἶναι ὁ ἔρωσ ἀδυσσος, μαρτύριον καὶ μνημα,
 Καὶ πάραφ τρώγων ἐν κρυπτοῦ τοῦ βίου μας τὸ νῆμα.
 Θέλεις νὰ ζήσης; δίωκε τοὺς κώμους, κ' ὄϊνον πίνε,
 Καὶ τότε μόνον ἀνεκτός ὁ βίος θά σοὶ ἦναι.
 Τὸ τέκνον μόνον λάτρευε τῆς ἀγαλῆς Σεμέλης,
 Ἐὰν τὸν βίον ἀγαπᾷς, ἐὰν νὰ ζήσης θελῆς.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Κυδρὸς—ὑφρος—φῶς.

Λύσις τοῦ προβλήματος

Δίδται μόνος ὁ Ἀδάμ θὰ στερεῖται ὁμφα-
 λοῦ, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι θὰ ἔχουσι.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πολλάκις δηλητήριον τὸν ἀνθρωπον ποτίζω,
 Καὶ διὰ τοῦτο ἅπαντας καὶ ἄκων ἐκφοβίζω.
 Ἄν ὅμως τις τὸν τράχηλον αἴφνης μοὶ ἀποκόψῃ,
 Δύναται τότε ἀπ' ἐμοῦ κ' ἐνδύματα νὰ χόψῃ.

ΓΡΙΦΟΣ

